

DE WET ACHTER HET MIRAKEL

DE ALOGISCHE LOGOS.

De totale geschiedenis van de schepping, zoals de mens die zich voorstelt, is allesbehalve logisch. Er is een God die alles kan scheppen. Wat doet hij? Schept hij de perfecte mens? Neen, hij schept de onvolmaakte mens. Er is een God die boden zendt, volgens het geloof, om vrede te brengen op aarde. Maar slaat God met zijn vuist op tafel, wanneer de mensen weer ruzie maken? Vergeet het maar. Zo kan ik doorgaan.

Als we kijken naar de geschiedenis van de mensheid, dan is de Logos onlogisch. Maar aan de andere kant moeten wij toegeven dat de Logos een andere vorm van logica kan gebruiken dan wij. Het is ook mogelijk dat hij geen logica gebruikt, althans niet iets wat wij daaronder ooit zouden kunnen verstaan. Als wij nu zoeken naar de achtergrond van alle wetten en mirakelen, dan moeten wij beginnen bij dit punt:

Er is geen logica (althans als zodanig te beschouwen menselijke logica), die de samenhang van wetten en krachten kan bepalen. Het geheel heeft een samenhang, die in bepaalde opzichten ongetwijfeld ook logisch wel is uit te leggen, maar aan de andere kant zitten we vast. Wat is er eigenlijk aan de hand?

Wij leven in een wereld waarin wij heel veel dingen als normaal en logisch beschouwen. Wij denken: als de zon vandaag in het westen is ondergegaan en dat is zoveel dagen en jaren gebeurd, dan zal dat morgen ook wel het geval zijn. Wij vergissen ons dan omdat we waarschijnlijk verwarrren met wetmatigheid. Dat is iets wat we altijd hebben gedaan en zullen blijven doen wanneer wij mens zijn.

Wat zijn nu de grondwetten buiten de door ons reeds besproken wetten van kosmische aard, die dan toch wel enigszins logisch zijn? Ik zal proberen er een paar weer te geven.

Perfect zelfvertrouwen is perfecte beheersing en is gelijk aan perfecte macht. Onvolledig zelfvertrouwen is gelijk aan onvolledige beheersing en is gelijk aan machteloosheid.

Mens zijn betekent: drie-dimensionaal beseffen, twee-dimensionaal handelen en vier-dimensionaal leven. Dat is schijnbaar een strijdigheid. Laat mij proberen dat te verduidelijken.

Wanneer wij te maken hebben met een mirakel, dan kunnen wij ons b.v. voorstellen dat iemand een bal heeft. Aan de buitenkant is hij wit gespoten, aan de binnenkant is hij rood. Als je nu één dimensie meer hebt, dan kun je de binnenkant naar buiten keren. Maar die ene dimensie bestaat niet, dus zeggen we dat het onmogelijk is. Die dimensie bestaat echter aan de andere kant wel. Een paranormaal gebruik van krachten kan gaan via een extra dimensie. Wat is die dimensie? Je kunt er menselijk over speculeren, je kunt er een aantal beschrijvingen voor geven, maar geen daarvan is volledig. En wel, omdat elke dimensie een samenstelling is van al datgene wat wij vanuit ons huidig standpunt zien als een extra waarde onder een hoek van 90 graden staande op andere waarden. Daar zitten wij dan mee. Wat wij één dimensie noemen, kan een oneindig aantal dimensies zijn. En dan zitten wij weer met een

moeilijkheid. Wat is oneindig? Oneindig is onoverzienbaar. Wij kunnen verder tellen zonder dat wij ooit ophouden. Is daarmee de zaak op zichzelf onbegrensd? Zeer waarschijnlijk niet. Maar het is een voor ons niet te begrijpen begrenzing.

Als we nu spreken over al die krachten, over de straal waartoe je behoort. U weet het nog wel. Hoe je kunt werken met bepaalde krachten van de sterren. Hoe je je kunt instellen op bepaalde geestelijke sferen en verrichtingen, dan kom je ergens in contact met die extra dimensie, dit onoverzienbare samenstel van waarden dat zich aan ons voordoet als één enkele wereld of waarde.

Ik zal nu enkele stellingen geven. U moet er dan maar eens over nadenken.

Als ik met een volledig zelfvertrouwen handel, dan handel ik met de volledigheid van mijn krachten en van mijn persoonlijkheid. Hierdoor zal ik elke wereld en elke dimensie, die essentieel deel is van mijn bestaan aanspreken. Dat houdt in dat, als u met volledig zelfvertrouwen zegt: ik ga dit of dat veranderen met mijn wil, u dat ook kunt. En dan kunt u ook zeggen: ik kan een operatie uitvoeren ergens diep in het lichaam van een mens zonder dat ik door de tussenliggende ruimten behoef te gaan. Dat is niet nodig, want in mij is een dimensie waardoor ik onmiddellijk dit contact heb. De binnenkant zit a.h.w. aan de buitenkant. Ik kan dan daar ingrijpen. Is dat onzin? Menselijk gezien wel. Is het onmogelijk? Indien we rekening houden met de verschijnselen, niet. Houden we rekening met de menselijke benadering en theorieën, dan is het onmogelijk.

Op dezelfde manier kan ik mijn persoonlijkheid projecteren. Dat heet dan uittreding. We treden uit, zeggen we dan heel deftig en in gedachten zweven we met engelenvleugels door het hemelse rijk om te kijken of die oude appelboom in het paradijs er nog steeds staat. Maar in de praktijk doen we iets anders.

Wij zijn niet ruimtelijk beperkt in ons waarnemings- en belevingsvermogen. Deze zijn niet gebonden aan lichamelijke maatstaven. Dientengevolge kennen wij op het ogenblik, dat wij de lichamelijke maatstaven vergeten, ons bewust worden op elk willekeurig punt van ons wezen; en dat is praktisch de voor ons kenbare en bekende kosmos. Het omvat ook alle geestelijke werelden waarmee wij misschien niet menselijk bewust, maar dan toch wel geestelijk bewust contact hebben opgenomen of waarvan wij iets weten. Wat ik doe tijdens een uittreding heeft volledige betekenis, ook wanneer die betekenis menselijk niet onmiddellijk is te achterhalen. Dit houdt in, dat een mens in uitgetreden toestand zeer veel dingen kan beleven en volbrengen, die niets meer te maken hebben met de werkelijkheid zoals hij die op aarde beleeft, maar dat de veranderingen die hierdoor in zijn wezen of in anderen tot stand worden gebracht blijvend zijn en betekenis blijven hebben. Op die manier bekeken is het mirakel natuurlijk iets anders geworden.

Het mirakel is niet meer alleen het onverwachte waarover wij verbaasd zijn. Neen, het is veel eerder een gebruik van de totaliteit van onze persoonlijkheid waarbij we ons niet bewust zijn van de resultaten die we daarmee kunnen bereiken.

Dan komt onwillekeurig de vraag: Welke regel of wet is er dan in het Al te vinden waardoor dit alles weer aanvaardbaar wordt? Er is geen regel of wet te vinden die een logisch verband heeft met andere regels of wetten. In de praktijk kan echter worden gezegd: Waar een bewustzijn bestaat is dat in staat zich te vereenzelvigen met of in contact te komen met alle bewustzijn dat waar dan ook bestaat, zodat elk bewustzijn altijd kan functioneren als het geheel van alle bewustzijn en voortdurend zijn uitingen uit het totaal van alle bewustzijn kan betrekken.

Het "ik" beoordeelt zichzelf. Elke beoordeling, die een bewustzijn ten aanzien van zichzelf doet, betekent tevens een oriëntatie binnen het geheel

van alle bewustzijn waardoor de ervaringen van het "ik" in overeenstemming zullen zijn met hetgeen vanuit het bewustzijn geconcentreerd werd verondersteld (het oordeel), terwijl alle andere waarden weliswaar aanwezig zijn, maar door het "ik" niet meer worden gerealiseerd.

Is er een God? Ja, er is een God. Maar kunnen wij die God vinden? Neen, we kunnen die God niet vinden. Wat moeten wij dan doen? Heel eenvoudig, we moeten veronderstellen dat die God zich niet aan ons manifesteert op een manier die wij als goddelijk ervaren. Dat is weer logica. De Logos zelf is niet logisch, want het totaal van de levende Kracht beantwoordt voortdurend aan de voorstelling die wij daarvan maken. Dat is als mens uit de veelheid van deze kracht misschien zonder meer te beseffen, maar dan moeten we ook begrijpen wat alvermogen, alwetend, alziend is tot almachtig toe. Dit laatste zeggen we wel, maar we begrijpen het niet. Dus zullen wij ook dit niet kunnen begrijpen.

Gesteld: er is een mirakel. Het gevoel kan het mirakel verklaren, het verstand zal het niet kunnen. Als wij ons beroepen op het verstand, komen we niet verder omdat we dan werken met logica. Maar alle werkingen in de kosmos is in wezen alogisch. Het trekt zich niets aan van redeneerkunst, van berekeningen of van de een of andere mathematische benadering.

Gesteld: elke mens heeft kracht. Verder gesteld: elke mens heeft een mate van bewustzijn. Dan moet worden gesteld: de mogelijkheid tot gebruik van krachten is in elke mens in overeenstemming met zijn mate van bewustzijn. Wij hebben echter geconstateerd dat logica niet identiek is met bewustzijn. Integendeel, logica is in vele gevallen een beperking van bewustzijn. Dan moet dus worden gezegd: Het bewustzijn waardoor het gebruik van krachten mogelijk wordt is op zichzelf alogisch; het houdt geen rekening met bestaande mogelijkheden of wetten, doch alleen met in het "ik" bestaande erkenningen en gevoelens en de daaruit voortkomende projectie van kracht.

Dan moeten we ons gaan afvragen: wat voor mirakels hebben we tegenwoordig?

Er zijn er niet veel meer. Waarom zijn er geen mirakels? Omdat het mirakel op zichzelf strijdig is met wat de mens voor zichzelf wil aanvaarden, nl. een geordende en logische wereld. Dientengevolge zal hij het wonder, wanneer het gebeurt, ontkennen en zal hij hoogstens het onverwachte als mirakel willen betitelen, ofschoon het op zichzelf niet van miraculeuze aard behoeft te zijn. Een mirakel is b.v. een mens die geneest, terwijl de wetenschap zegt dat hij dood moet gaan. De wetenschap zal dan zeggen: Dat is geen mirakel, wij hebben ons vergist. Hierdoor wordt het wonder terzijde geschoven. Het wonder blijft echter in zoverre bestaan dat wij zeggen: Een mens, die een volledig en zelfverzekerd geloof in zichzelf en in zijn bestaan kan verwerven, bezit daardoor de levenskracht waardoor hij alle z.g. kwalen en feilen kan overwinnen, daar hij deze immers niet erkent als behorend tot zijn wezen en ze dus afwijst, gelijktijdig in zich de krachtverhoudingen scheppend waardoor die afwijzing ook feitelijk wordt. Het "geneesheer, genees uzelf" is niet onmogelijk. Het is alleen menselijk moeilijk aanvaardbaar. Voorbeeld:

Neem nu Jezus. Jezus hangt aan het kruis. "Kom daar nu maar eens af," zeggen ze. Jezus doet het niet en blijft aan het kruis. Dan zeggen ze: "Hij kan het niet." Is dat waar? Als Jezus alle wonderen heeft gedaan die aan hem werden toegeschreven en waardoor hij dan ook staatsgevaarlijk werd genoemd in zijn dagen, dan zou hij ook van dat kruis af kunnen komen. Dat is niet gebeurd. Waarom niet?

In het bewustzijn bestaan overwegende waarden welke bepaalde gebeurtenissen onmogelijk maken. Zelfs indien deze op menselijk vlak voor het "ik" op dat moment begerlijk zijn. Waarom kan zo'n wonder dan niet gebeuren, wan-

neer wij het nodig hebben? Heel eenvoudig: op het ogenblik, dat wij het wonder nodig hebben, denken wij in persoonlijke termen. En in persoonlijke termen denkend zijn wij niet meer in harmonie met de totaliteit van bewustzijn en kracht waartoe wij behoren. Dus zullen wij het op eigen kracht moeten doen en dat kunnen wij niet.

Als wij deze factor (dit zelf erbij betrokken zijn) even uitschakelen, blijkt dat de genezing, maar net zo goed de verandering van materie en alle andere wondertjes die we voor een groot gedeelte al hebben aangestipt in deze serie eigenlijk gebeuren op het moment, dat we onverschillig zijn. Onverschilligheid is menselijk gezien niet aanvaardbaar. Een onverschillig mens, zegt men, kan niets tot stand brengen. Hij geeft er niet om. Aan de andere kant kan dat een onverschilligheid t.a.v. het uiterlijk zijn. Indien onverschilligheid t.a.v. uiting en uiterlijk gepaard gaat met gelijktijdig een innerlijke betrokkenheid (meestal voor een mens emotioneel) bij een bepaald punt, een bepaald gebeuren of zelfs een persoon of toestand, dan zal het daardoor verwezenlijkt kunnen worden. Op het ogenblik echter dat er een pressie of dwang is, gebeurt het niet.

De grootste kracht ontstaat, wanneer niet met geweld maar met minieme middelen de totaliteit in werking wordt gesteld.

Beheersbaarheid ontstaat op het ogenblik, dat deze geleidelijkheid in het eigen besef nog voldoende aanwezig is om bij een wegvallen van de emotie ook een ommekeer van eigen instelling voor het "ik" mogelijk te maken. Eenvoudig gezegd: Je kunt een kraan hebben die moeilijk opengaat. Dan kun je nijdig worden. Je neemt een heel grote schroefsleutel en draait daarmee de kraan open. Ze gaat inderdaad open, maar je krijgt haar met geen macht meer dicht. Dan heb je je zin, nietwaar. Als je krampachtig werkt, gebruik je te grote kracht. Als je echter onverschillig bent, gebruik je alleen de op dat moment noodzakelijke kracht. Dat is het verschil.

Nu geldt in de gehele kosmos t.a.v. het paranormale, het wonder etc: Daar waar ik met een minimum aan kracht ageer t.a.v. het als noodzakelijk erkende, zal ik in een natuurlijke en harmonische gang van zaken het geheel der krachten op het erkende richten met als uitwerking een volledige vervulling ervan welke echter op elk ogenblik, dat mijn instelling of erkenning verandert, door mij kan worden beëindigd. Meesterschap ligt in het niet krampachtig zijn, in de rust.

Er zijn zoveel wonderen. Ik denk b.v. aan het bloed van de H. Januarius. De man heeft een tijd in de vrieskou gestaan, dat zie je nog aan zijn bloed, maar zo tegen de lente begint dat opeens te borrelen. Dan zeggen de gelovigen: Kijk, zijn geest is tot ons teruggekeerd. Waaruit men zou moeten opmaken dat de man een overkokende geest heeft.

Zo'n wonder kan natuurlijk nagemaakt zijn. Er zijn chemische stoffen. Een druppeltje daarvan erin en na ongeveer 2 uur begint de zaak te bruisen en na ongeveer 4 uur heb je plotseling een schuimende massa. Dat kan, maar het hoeft niet eens. Op het ogenblik, dat we allemaal denken: het zal nu wel gebeuren, gebeurt het. Maar als iedereen denkt: als het nu maar gebeurt, dan gebeurt het niet. Ik heb dat zo vaak gezien. Een mirakel gebeurt soms ook als de mensen er niet op letten. En wel eenvoudig omdat men de noodzaak ervan beseft zonder dat men gelijktijdig zichzelf gedreven voelt om met zijn gehele wezen daarop in te gaan.

Er zijn heel veel simpele methoden waardoor je geestelijke krachten het werk kunt laten doen van stoffelijke krachten. Wij hebben daarvan voorbeelden gegeven. Dan hoor je onmiddellijk iemand zeggen: Ik kan het niet. Het is mogelijk dat u het niet kunt, want u heeft het waarschijnlijk met alle kracht willen doen. Wat u echter nodig had, was die zelfverzekerdheid waardoor u onverschillig werd. Als u zegt: Nu ja, ik zal het wel even laten zien, dan gaat het wel. Hoe zit dat in elkaar?

Ik denk, dat emoties de neiging hebben om zich tot een vernauwing te vormen. Ze zijn een soort kanaal waar van alles doorheen kan stromen.

Wanneer wij echter emotioneel geconcentreerd zijn en ons denken, onze emotie, onze wilspogingen tezamen daarheen brengen, dan krijgen we een vernauwing. Er kan dan veel minder kracht doorheen gaan. Wat meer is, gelijktijdig bouwt zich in ons nog een extra druk op door de kracht, die zich misschien wel zou willen ontladen, maar het door onze concentratie niet kan. En als het ondanks alles toch een keer gebeurt, dan heeft het veel van een kortsluiting, want dan wordt er zoveel kracht in een korte tijd zo fel ontladen dat de gebeurtenissen ook niet gunstig meer zijn. Als je een motor hebt dat op 4 volt loopt, dan is dat goed. Maar als je probeert dat te verhogen, je zet er condensatoren tussen en je laadt de zaak net zolang op totdat de condensatoren doorslaan, dan krijg je geen stroom meer die door de motor verwerkt kan worden. Ofwel de spanning loopt op en de zaak verbrandt, dan wel de stroom wordt zo sterk dat het ding warm loopt en ook verbrandt. Waarom? Omdat het teveel is.

In de gehele kosmos blijkt de wil noodzakelijk te zijn om het "ik" te richten, de toestand van het "ik" te bepalen in de ogenblikkelijk erkende werkelijkheid. Ook blijkt dat deze wil, zodra zij wordt gericht op andere zaken dan eigen gedrag enz., een hinderpaal is voor de manifestatie van krachten. Juist daar waar de wil in wezen niet meer aanwezig is, kan een wonder het gemakkelijkst plaatsvinden.

Misschien heeft u zich wel eens afgevraagd hoe het komt dat er in deze tijd wel wonderen gebeuren, maar dat ze heel zelden kerkelijk zijn. Dat is heel begrijpelijk. In de kerk zouden ze het erg graag willen, maar dan moet het een kerkelijk wonder zijn. Dat wil zeggen, dat ze met zoveel voorwaarden bezig zijn dat zelfs, als ze daarvoor met alle kracht bidden, het nooit waar kan worden. Terwijl mensen, die eigenlijk helemaal niet gebonden zijn, die alleen maar emotioneel openstaan voor iets, zonder zelfs te weten voor wat, enorme krachten door zich kunnen laten stromen en het beetje besef dat dan bewaard blijft gebruiken om die kracht te richten.

We zouden dit kunnen herleiden tot een aantal gedragsregels - we zitten dan wel in de menselijke wereld - die zouden kunnen bijdragen tot het tot stand brengen van en het erkennen van een mirakel. Het zijn er heel wat. Ik heb daaruit enkele hoofdregels genomen.

1. Het erkennen van een mirakel.

Niet uitgaan van alle mogelijke uitleggingen die na rijp beraad worden gevonden, maar uitgaan van de ogenblikkelijke beleving. Wanneer in de ogenblikkelijke beleving voor u duidelijk wordt dat het onmogelijke waar wordt, aanvaard dit als mirakel en behandel het voorlopig als zodanig. Op deze manier zult u veel meer wonderen in uw omgeving zien gebeuren. U zult bovendien gemakkelijker een verklaring vinden voor alle wispelturigheden die uw wereld soms schijnen te regeren en zelfs uw persoonlijk leven schijnen te frustreren.

2. Een mirakel gaat altijd gepaard met een ontlading van kracht. Dat wil zeggen, dat niet alleen het fenomeen op zichzelf, maar ook de aanwezige spanning u zal beroeren. Wanneer u aanwezig bent bij een wonderbaarlijke gebeurtenis - onverschillig of daarvan de tekenen wel of niet onmiddellijk kenbaar worden - dan zult u in de aura een grote spanning ondergaan en daarnaast heel vaak prikkelingen voelen bij de ontwikkelde chakra's. Voor de meeste mensen zal het liggen ter hoogte van het borst-chakra of het middenrif. Voor degenen die wat verder zijn gekomen is dat ook de kruin, het top-chakra. Daar zult u eigenaardige trillingen voelen. Warmte en koude gevoelens hebben echter heel weinig daarmee te maken. Dit moet u goed onthouden: Een mirakel kondigt zich niet aan door warmte of koude; dat is hoogstens een nevenverschijnsel. De aanwezigheid van andere bewustzijnsvormen, die in een andere dimensie dan de uwe ageren, kunnen voor u wel gevoelens van warmte of koude veroorzaken, omdat u dan te maken krijgt met verandering van trillingsverhoudingen hetzij in uw persoon hetzij in uw omgeving, wat weer resulteert in het voelen van warmte of koude.

3. Een regel om het mirakel gemakkelijker aan te voelen, indien het tot de mogelijkheden van het ogenblik behoort.

Op het ogenblik, dat ik innerlijk een geladenheid voel die ik niet rationeel kan verklaren en tevens voor mij een emotionele stimulant betekent, is het wel zeker dat ik op dat moment krachten in de omgeving heb waardoor het wonder mogelijk wordt. Kan ik een dergelijke kracht beroeren - op welke wijze dan ook - en daaraan een zekere impuls geven, dan zal daardoor het ongelooflijke kunnen gebeuren.

Dit zijn drie hoofdpunten voor het erkennen van een wonder.

Het tot stand brengen van een mirakel is wat moeilijker.

1. Al datgene wat onmogelijk of onwaarschijnlijk wordt geacht, zal niet kunnen worden verwezenlijkt zolang de persoonlijkheid zich met die onmogelijkheid of onwaarschijnlijkheid bezighoudt.
2. Elke persoonlijkheid kan bij het aanvaarden van mogelijkheid of waarschijnlijkheid alleen handelen vanuit zijn eigen wezen, zijn eigen innerlijke structuur. Dit betekent dat alle handelingen, instellingen, gedachtenuitstralingen enz. tot de persoonlijkheid zelf zullen moeten behoren en voor deze persoonlijkheid zelf een uiting zullen zijn van wil of kracht. Alleen op die manier is het mogelijk een paranormale kracht of manifestatie zonder meer tot stand te brengen.
3. Krachten verzamelen is iets anders dan krachten manifesteren. Heeft u kracht nodig en kunt u niet zonder meer aannemen dat ze aanwezig is, dan zult u uzelf moeten overtuigen dat die kracht wel aanwezig is. In dit geval houden we ons bezig - op welke wijze dan ook - met het opwekken van spanningen en krachten. Zodra wij het gevoel hebben dat deze krachten aanwezig zijn - niet eerder en niet later! - moeten wij ons instellen op de zekerheid van het gebeuren. Op het ogenblik, dat een feit innerlijk als zekerheid wordt erkend, terwijl er voldoende kracht aanwezig is, wordt het waar.
4. Alle methoden waarmee men voor zichzelf spanningen kan wekken zijn een middel om wonderen te verrichten. Alle erkenningen in het "ik" van krachten zonder meer zullen eveneens wonderen tot stand kunnen brengen. Wilt u vanuit uzelf specifiek en omschreven iets tot stand brengen, dan is dit alleen mogelijk, indien u een volledige voorstelling heeft van hetgeen gebeurt. Deze voorstelling behoeft niet identiek te zijn met de stoffelijk kenbare feiten. Ze moeten wel voor uw gevoel geheel overeenstemmen met de situatie die u benadert. Voorbeeld: Iemand is ziek. U zegt: Die mens is bezeten. Ik ga de duivel bij hem uitdrijven. In feite heeft die mens last van een virus, niet van een duivel. Als u met uw instelling die duivel uitdrijft, dan activeert u hiermee inderdaad een kracht die het virus een groot gedeelte van zijn mogelijkheden ontnemt en daardoor waarschijnlijk dormant maakt. In ieder geval, de verschijnselen die het veroorzaakt, heeft u zeer sterk doen afnemen. U heeft geen duivel uitgedreven, maar in uw verbeelding was de ziekte een duivel. U heeft zich dus in het beeld van de duivel die u wilde verdrijven in feite gericht op het gehele ziektebeeld plus alle energieverstoringen die daaraan inhaerent zijn. Het resultaat is, dat u inderdaad het evenwicht heeft hersteld en genezing daaruit voorkomt.
5. Wat voor wonderen kun je doen?
Je kunt alleen die wonderen volbrengen waarin je - al is het maar voor een ogenblik - volledig kunt geloven zonder jezelf daarvan uitdrukkelijk te overtuigen. Een typisch voorbeeld:
Als u graag een wonder wilt doen, dan houdt u zich bezig met incantatie, het u instellen op iets, een magische handeling. U houdt zich bezig met het feit: is het nu werkelijk gebeurd? Zodra u gaat kijken of het het werkelijk is gebeurd, is de kans dat het gebeurt veel kleiner. Maar als u zegt: nu is het gebeurd en u wacht rustig tot iemand u

komt vertellen dat het inderdaad zo is, dan heeft u een veel grotere kans. Ik zal proberen u uit te leggen waarom. Het is ingewikkelder dan u denkt.

Ik heb al gezegd: uw wezen omvat meer dimensies, meer afmetingen, meer vlakken van energie, van leven en mogelijkheden. Wanneer u dus geconcentreerd bezig bent met "is het waar", dan beperkt u zich automatisch tot uw eigen wereld. Maar op het ogenblik dat u zegt "het gebeurt nu", dan heeft u de zekerheid die in de andere werkelijkheid bestaat aanvaard. Dientengevolge zal alle kracht van die werkelijkheid doorwerken in de uwe. Het is misschien eenvoudiger aan de ene kant, maar moeilijker aan de andere kant.

Nu moeten we nog het een en ander zeggen over dimensies, want die hebben heel veel te maken met de z.g. mirakelen.

Elke relatie tussen willekeurige punten op aarde kan tot stand worden gebracht via een extra dimensie. Dat wil zeggen, dat elke overdracht eveneens middels deze dimensie mogelijk zal zijn. Om dit echter mogelijk te maken moeten we tot een erkenning komen van de gelijkwaardigheid. Een eenvoudig voorbeeld:

U wilt een waterleiding in uw zak hebben. Dat kan natuurlijk niet. Maar u heeft wel een doosje en u kunt zich voorstellen dat de ruimte daarin deel is van een zuivere beek die ergens stroomt. Indien u die verbinding voldoende als een zekerheid kunt ervaren, dan behoeft u alleen, wanneer u dorstig bent, het doosje uit uw zak te halen, deksel eraf en het water komt eruit. Dan is het deel van die andere werkelijkheid. De verbinding is dan gemaakt doordat aan een stoffelijk iets een extra waarde is toegekend. Het is in feite dus ook een richting, het is een extra kracht, maar vooral ook een andere plaatsing in de totaliteit. Elk voorwerp kan op deze manier worden voorzien van een gerichtheid. Maar het "ik" moet het voorwerp in zijn eigen kracht opnemen, de gerichtheid als een zekerheid beschouwen en pas in geval van noodzaak kijken of die zekerheid waar is geworden. Hier heeft u de mogelijkheid om heel veel te doen.

Hoe kan ik mij dit dimensionaal gebeuren voorstellen?

Een mens heeft nu eenmaal een voorstelling nodig, want de Logos is dan wel alogisch, maar de mens doet slechts moeizaam van zijn vertrouwde logica afstand. Het is heel eenvoudig: Je kunt een beeld in jezelf oproepen. Je kunt je b.v. een persoon voorstellen. Maar je kunt je ook een beek voorstellen en een doosje. Je kunt je voorstellen dat het doosje in de beek ligt, dat het water er voortdurend in stroomt. Zodra je dit als zekerheid hebt geconstateerd, terwijl het doosje zich in je eigen krachtveld bevindt, wordt het daarop georiënteerd. Wat er dus is gebeurd gezien vanuit een menselijk redelijk standpunt: het water wordt op de erkende plaats gedematerialiseerd en gematerialiseerd in het doosje. In de werking van de Logos zelf bestaat afstand niet. Er bestaat ook geen tijd. Het enige dat bestaat is besef. Zolang het besef er is, zal deze eigenschap van de Logos op elk punt tot uiting komen.

Als ik behoor tot een andere dimensie, dan zal ik in een soort droom (mijn uitsluiting van de huidige werkelijkheid) die andere dimensie misschien kunnen beleven. Nu weer het wonderlijke: waar mijn besef de enig bepalende factor is, zal bij een verandering van besef en uitsluiting van de z.g. materiële werkelijkheid elke andere werkelijkheid volledig realiseerbaar zijn. Maar ik zou alleen datgene daaruit naar mijn eigen werkelijkheid kunnen overbrengen als gebeuren, werking of kracht wat volgens mijn stoffelijk besef harmoniseert met mijn stoffelijke wereld; dus klopt met de toestand waarin ik mij meen te bevinden.

Alogische Logos betekent: de kracht, die het geheel tot stand brengt en in zich bevat, is een kracht die niet beredeneerbaar is omdat een procedure van opeenvolgende elementen daarin niet kan bestaan. De Logos is gelijktijdig. In die gelijktijdigheid is de samenhang van de verschillende trappen die aanwezig zijn niet meer van betekenis. De trappen kunnen afzonderlijk worden

beschouwd en kunnen optreden zonder dat de tussenliggende stadia daarbij worden betrokken.

Ons persoonlijk bestaan wordt elke keer gelimiteerd doordat we een wereld-bewustzijn hebben. Maar we behoeven ons niet slechts van één wereld bewust te zijn; we kunnen daarnaast meer werelden beleven. Elke wereld die wij beleven is in haar geheel mogelijk voor ons. Maar waarom zouden we dan een scheiding blijven maken tussen die werelden, omdat de logica zegt dat in onze wereld iets niet bestaat? Als ik zeg: Dit innerlijk beleefde deel van de werkelijkheid geldt voor mijn gehele persoonlijkheid, dan zal dit alleen voor mijn persoonlijkheid gelden (onthoudt u dit goed!). Het zal volledig waardevol en van betekenis zijn en het zal door mij altijd waar worden gemaakt.

Ik kan niets vernietigen. Als ik mij met dimensies bezighoud, lijkt het misschien wel of ik iets vernietig, maar ik kan het alleen verschuiven. Ik kan het voor mij niet zonder meer geheel teniet doen. Je kunt iemand vermoorden (herinnert u zich dat, toen we het hadden over het schieten met een pijl?) op afstand, maar dat komt omdat de ander de gedachte van de dood aanvaardt. Op het ogenblik, dat hij dat niet doet, ontstaat er een heel andere situatie. Ofwel ik stel, dat die stoffelijke dood noodzakelijk is en dan ben ik degene die dood gaat, dan wel - en dat is misschien veel eenvoudiger - ik stel gewoon dat het gebeurd is. Ik zal die ander niet meer ontmoeten en de inwerkingen en feiten van die ander spelen voor mij in betrekking tot het geheel waarin ik werk geen enkele rol meer. Hij is er voor mij niet meer. Dit laatste is belangrijk.

God zegt niet: Opbouw en vernietiging. Hij zegt: Scheiding van besef. Dit is natuurlijk onlogisch, want dan zou alles blijven voortbestaan. Het bestaat ook wel vandaag. Het enige dat hierbij telt is wat voor u bestaat. Op het ogenblik, dat uw besef van het bestaande wordt veranderd - en dan wel volledig - zal daarmee de werking van het bestaande voor u eveneens worden gewijzigd. De Logos redeneert niet "als je dit doet, gebeurt dat." De Logos zegt: Indien dit voor u bestaat (deze zijnstoestand), is dat een realisatie, dan vloeit daaruit automatisch voort een bepaalde relatie in de kosmos. Er verdwijnt niets en er ontstaat niets, maar de verbindingen worden anders. Door het hergroeperen van die verbindingen krijgt u inderdaad een voor u nieuwe toestand, nieuwe belevingsmogelijkheden en u zult uw logica daaraan moeten aanpassen. Voor de Logos echter kan elke toestand automatisch weer door een volgende worden vervangen zonder dat er voor anderen redenen zijn of invloeden werkzaam zijn dan alleen uw eigen besef waardoor uw deelgenootschap aan de totaliteit voor u verandert.

Ik hoop, dat ik u daarmee toch een beetje inzicht heb gegeven in hetgeen er achter het mirakel ligt.

Mirakel is verschijnsel, niet werking. Het mirakel is niets anders dan het onverwachte dat echter door ons wordt aanvaard als deel van ons bestaan. Op het ogenblik dat wij het uit ons bestaan bannen, bestaat het voor ons niet. Op het ogenblik, dat wij ons bestaan daarop baseren, zal het een voortdurende en normale functie hebben in elk bestaan en in elke bestaansrealisatie die voor ons mogelijk is, inclusief onze relatie tot de wereld zoals wij die kennen, de mensen zoals wij die kennen en wat dies meer zij. Het is juist op dit punt dat oorzaak-en-gevolg alleen gelden binnen een bepaalde voorstellingswereld, maar niet als een onafwendbaar deel van de totaliteit. Dat brengt mij ertoe te spreken over een alogische Logos.

x Houdt alogica chaos in?

- Dat is niet het geval. De menselijke logica veronderstelt dat, wanneer de logica ophoudt de chaos ontstaat. Maar dat komt omdat in de logica vorming tegenover chaos wordt gesteld. Maar alogisch gezien is chaos en vorming hetzelfde. Dan zit u met de moeilijkheden omdat u waarschijnlijk denkt dat het allemaal zo eenvoudig is, maar dat is het niet. Kijk maar naar het

Nederland van vandaag. Nederland regelt alles steeds beter, steeds verfijnder. Daardoor worden de menselijke verhoudingen en de maatschappelijke ontwikkelingen steeds chaotischer. Kennelijk is dus indeling en regeling in dit geval identiek met chaos. Toch is het heel logisch om alles te regelen. Dientengevolge is werken met logica gelijktijdig het veroorzaken van chaos.

x In hoeverre zijn stoffelijke werelden deel van een bewustzijn?

- Als we heel ver gaan in de filosofie, kunnen we zeggen: Een stoffelijke wereld is een door zovelen gedeeld besef dat het geheel van de wetmatigheden die aan dit besef verbonden zijn allen, die dit besef aanvaarden, gelijktijdig gaan beheersen. Een voorbeeld: Als u de mensen heel erg bang gaat maken voor kanker, dan zal er steeds meer kanker voorkomen. Spreekt u de mensen over de dreiging van oorlog, dan zullen ze misschien alles doen om de vrede te bewaren, maar in feite zullen ze door hun denken de oorlog onvermijdelijk maken.

Mag ik hieraan nog één waarschuwing vastknopen dat speciaal voor de aanwezigen bestemd is: Je kunt met deze dingen experimenteren. Maar je kunt er alleen mee experimenteren, als je eerst een zekerheid hebt gekregen. Je zoudt eigenlijk met je gedachten en je rede een beetje moeten werken tot dat je denkt: het is ergens aanvaardbaar. Pas op grond van die aanvaardbaarheid kun je verdergaan. Maar zeg je: ik geloof het niet, maar ik zal het proberen, dan bereik je niets. Dus eerst met de gedachten de achterliggende filosofie verwerken en dan pas verdergaan.

-s-

DE MAGIE VAN HET WOORD.

De magie van het woord is eigenlijk niets anders dan het vermogen om klanken zo te gebruiken dat ze emoties of betekenis in zich dragen die het woord zelf niet heeft. U denkt misschien dat dit zelden voorkomt. In de praktijk is een groot deel van uw wereld daarop gericht.

Als we denken aan kerken, parlementen, marktkooplieden en dergelijke personen, dan blijkt dat zij het manipuleren van het woord zonder meer hebben gezien als de mogelijkheid om het schijnbaar onmogelijke aannemelijk te maken en zelfs de onmogelijkheid van hetgeen ze aannemelijk willen maken voor een ieder te verbergen. Vandaar dat u dat aardappelschillertje koopt, ofschoon het niet werkt. Vandaar dat u die Partij achterna loopt, ofschoon ze het tegendeel doet van wat ze zegt te doen. Vandaar dat u blijft geloven in een kerk die met haar praktijken voortdurend alles tegenspreekt wat ze predikt aan anderen. Voor ons is dit natuurlijk alleen maar een erkenning van het feit, dat het in de wereld bestaat.

Als we het woord magisch willen gaan gebruiken, dan moeten we ook voor onszelf er iets mee kunnen doen. Laten we dan beginnen met ons af te vragen, of een woord misschien op een andere manier geïntoneerd kan worden dan normaal. U kent het wel zo'n beetje. Van sommige mensen, b.v. van een discjockey, zegt men: Hij heeft zo'n sexy stem. Zolang je hem maar niet ziet.

Je kunt in de manier waarop je spreekt bepaalde dingen leggen. Je kunt in plaats van te zeggen: Mej. N. te X feliciteert hierbij de heer IJ te Z met zijn aanstaande verjaardag en geeft hem daarvoor nu "All alone". (gezegd op een normale toon.) Maar je kunt ook zeggen: Mej. N. te X denkt aan de heer IJ te Z en wenst hem een zeer gelukkige verjaardag (op zalvende toon) en daarom spelen wij speciaal voor hem "All alone". Al wordt het in dit verband een beetje belachelijk het blijkt toch invloed te hebben.

Wat heb ik eigenlijk gedaan? Ik heb in de eerste plaats de zaak ge-transponeerd; ik heb mijn stem dieper gemaakt. In de tweede plaats heb ik de woorden wat stroperige laten uitlopen. Ik heb de scherpte van de betekenis omgeven door een amorfte fondant waas van waarschijnlijkheid die in feite niet bestond. Wat heb ik daar nu mee bereikt? Dat u dit op een heel andere manier gaat beluisteren, ofschoon de woordinhoud precies hetzelfde blijft. Kijk, dit is nu iets waarvan wij in de magie gebruikmaken.

Als een magiër gaat incanteren, dan vraagt hij zich niet alleen af: wie heb ik nodig? Anders zou je kunnen zeggen: Here Jezus. Dat is ook een aanroeping, een incantatie. Maar je kunt overwegen: hoe kan ik dat nu laten resoneren? Dan maak je van Here Jezus H e r e J e z u s en ineens heb je heel wat anders. Het is inderdaad duidelijk te horen. Anders gezegd: je emoties werden uitgedrukt door middel van vibraties. Die vibraties maken de emotie die in het woord is gelegd in zekere zin overdraagbaar. Die overdraagbaarheid - en dat is nu juist het mooie - is een suggestiewaarde waardoor een ander emotioneel reageert zonder zich af te vragen of je gelijk hebt met wat je doet. Het is een methode om anderen af te stemmen. Zeer veel van hetgeen wij meemaken in de magie heeft daar direct mee te maken.

Ik sprak van het geluid, het woord. Maar heeft u zich wel eens afgevraagd hoe het komt dat je met bepaalde ritmen de mensen gewoon hun redelijkheid kunt ontnemen? Sommige mensen hebben dat ontdekt. Soms gaan ze te ver en wordt het punk, en anders rock an' country. Het verschil ligt niet in het ritme, maar alleen in de manier waarop het wordt gehanteerd. Hetzelfde doet men bij voodoo. Hetzelfde doet men wanneer de trommen roffellen ergens in de binnenlanden van Afrika. Hetzelfde doet de sjamaan die ondanks alles in buiten-Mongolië nog steeds bepaalde krachten aanroept tegen de tijd dat men zijn kudden bijeen gaat drijven. Heeft u gemerkt dat ik ook mijn stem steeds heb aangepast aan de betekenis? Dan zult u ook gemerkt hebben dat u op een andere manier luistert, als ik op een andere manier praat.

Uw eigen instelling wordt dus voortdurend bepaald door geluid. Die instelling betekent tevens een kleine verandering in uw uitstraling. Sommige mensen hebben nu wel een uitstraling waarvan je zegt dat ze eerst gewassen zou moeten worden, maar desondanks: de uitstraling wordt anders. Het is zelfs mogelijk om door het juiste gebruik van geluid, van woorden, soms zelfs van begripsassociaties de uitstraling van de mens tijdelijk te ontdoen van allerlei uitstralingen die hij niet wil hebben. Je kunt zo'n persoon dan afstemmen op alle krachten in de omgeving. Je kunt een harmonie mogelijk maken met bepaalde persoonlijkheden, met bepaalde werelden, zelfs met bepaalde stralen en krachten.

We moeten ons dan wel afvragen hoe het komt dat wij ons door zogenaamde "jingles" vaak laten beetnemen. (Een jingle: Bij wie ook weer? Bij van der Meer.) Een jingle is kennelijk iets waarin woorden en begrippen op de een of andere manier zo kan worden gehanteerd dat, als je het maar vaak genoeg hoort of leest, je het automatisch gaat zeggen. Een kortsluiting in je redelijkheid kunnen we zeggen. Weet u dat ze het vroeger ook hebben gedaan? Dieu le veut! Als je het op z'n hollands zegt, dan doet het niet veel: God wil het. Maar "Dieu le veut" dat brengt een suggestie met zich mee van daadkracht. Er is iets in van onmiddellijke oorlog. Het is een soort klaroenstoot. En waarom? Omdat die woorden zo zijn. En als je daarbij nog de overtuiging geeft: dit of dat is de wil Gods, dan kun je de mensen gewoon meeslepen.

Je moet het niet doen zoals bisschop Gijzen het doet. Die man denkt dat het voldoende is iets te zeggen om dat waar te maken. Dat is niet waar. Het is juist de kunst om het niet te zeggen, maar datgene wat je wilt zodanig te laten meeklinken in hetgeen je zegt dat anderen het als een waarheid ervaren.

De magie van het woord is ouder dan u denkt. Misschien heeft Eva daar ook al gebruik van gemaakt in het paradijs. Ik kan mij tenminste niet voorstellen dat Adam ineens zo'n zin in appels had. Waarschijnlijk heeft ze hem toen lieflijk en liefkozend toegesproken: "Kom, doe het voor mij!" Dat gebeurt tegenwoordig ook nog. Dan doe je tegen alle rede in iets waarvan je eigenlijk denkt: ik zou het beter kunnen laten. Dat gebeurt ook omgekeerd: "Maar liefje, dat is toch niet zo erg." Nou, en dan zit je weer in de boot.

Wat gebeurde er toen men begon te werken met de eerste goden? Toen ging men kennelijk woorden samenrijmen zodat de mensen daardoor eigenlijk alle begrip verloren. Kuhut Sebek! Dat betekende niets anders dan de roep naar de god van de Nijl. De klank was tamelijk hoog en ver dragend. Daardoor was het een signaal voor de krokodillen. Als ze dat hoorden, dachten ze: er is een diner geserveerd, gauw lopen. De slaaf die geofferd zou worden dacht: nu ben ik onder de ban van Sebek, de god, en liet zich zomaar in het water gooien, waar hij dan na korte tijd, lichtelijk gemangeld, werd opgeborgen tot hij voldoende ontbonden was om helemaal eetbaar te zijn. Deze kreet betekende dus niets anders dan een signaal. Er waren een hoop mensen die daar niet in geloofden. Maar als je de roep uitstootte, dan kwamen de krokodillen; dat was vooral in de boven-Nijl.

Ook later vinden we weer van die eigenaardige ritmen. Als men b.v. Aton aanriep, dan sprak men het woord uit met een klankje dat biologeerde. En als dat samenviel met het opgaan van de zon, dan voelde je je dicht bij de God. En als je je dicht genoeg bij God voelde, dan kon je je ook voorstellen dat hij in je werkte. Kon je je dat voorstellen, dan gebeurden er dingen in je. Zo eenvoudig was het. Zelfs nu nog gebruikt men die klanken en ritmen.

Denk eens aan de mohammedanen. Er zijn heel veel kreten waarvan je je afvraagt: wat betekenen ze. Als je begrijpt wat de man boven op de minaret staat te roepen, dan komt het neer op: God is groot. Zo heb je dat ook nog tegenwoordig.

Woorden op de juiste wijze gebruiken betekent: invloed uitoefenen op anderen. Maar het betekent ook het afstemmen van het denken van de mensen. Als je veel mensen ertoe kunt brengen om gelijk te denken, gelijk te voelen gedurende een bepaalde periode, dan ontstaat er een uitstraling welke alles doordringt; dus ook het dierlijk, het plantaardig leven en zelfs dode voorwerpen. Deze uitstraling laat een residu achter, wanneer het moment voorbij is. Daardoor kan er in een kerk, zelfs in een stad, een atmosfeer van spanning of wijding ontstaan waardoor een ieder die een beetje gevoelig is automatisch gaat reageren. En als dan diezelfde klanken of woorden worden herhaald, dan lijkt het hem alsof hij een openbaring ondergaat, terwijl hij eigenlijk alleen emotioneel wordt opengesteld voor grotere krachten die rond hem aanwezig zijn.

U vraagt nu misschien: waarom heb je het dan over woordmagie?

Kijk eens, woordmagie valt uiteen in twee begrippen:

- a. het goochelen met woorden, hetgeen wordt gedaan door die mensen die u willen wijsmaken dat ze iets zeggen wat ze niet zeggen in de hoop dat u zult doen wat zij nooit gedaan zouden hebben, indien zij in uw plaats waren;
- b. het woord en de betekenis van het woord worden ondergeschikt gemaakt aan het overdragen van bepaalde emoties, gevoeligheden en instemmingen (inclusief aanvaardingen) waardoor de mensen worden samengesmeed in één krachtveld. Uit deze kracht kunnen dan verschijnselen voortkomen die voor de mens redelijk gezien onaanvaardbaar of onmogelijk schijnen.

Wat doen we verder als we bezig zijn met woordmagie?

De magie van het woord wordt bepaald door de emotie die ik kan verbinden met de betekenis ervan. Is die emotie er niet, dan zal het woord nimmer

magisch zijn voor mij en gesproken door mij. Dus: betekenis plus emotie maken een woord magisch.

Eén magisch woord doet weinig. Kan ik meer woorden en begrippen aaneenrijen waardoor er een langere duur van beïnvloeding is, dan ontstaat er niet alleen een invloed die van mij uitgaat in de wereld, maar ik word zelf door alles wat de wereld terugkaatst opnieuw getroffen. Er is een soort feedback. Je begint a.h.w. geestelijk te genereren. Je brengt krachten voort die boven je normale vermogen liggen.

Bij elke vorm van woordmagie is ritme bepalend. Waarom is ritme bepalend? Om de doodeenvoudige reden dat het steeds weerkeren van een bepaalde klank, een bepaalde toonhoogte of intonatie een voor het gehele lichaam en de gehele materie een bepalende factor is waardoor in de materie (inclusief het levende) reacties worden veroorzaakt welke bevorderend kunnen zijn voor het opwekken van die algehele overgave aan de suggestie en daardoor tot het scheppen van een steeds groter veld van kracht waarin meer werkingen mogelijk worden.

Nu heb ik het zo mooi gezegd, maar wat heeft u eraan? Misschien begint u zich te realiseren: het is niet wat ik doe of zeg alleen, maar het is ook de manier waarop. Ik heb dat vroeger zelf meegemaakt. Er was een boeremaagd, een dienstmaagd. Deze had bepaalde reacties t.a.v. de haar omringende wereld. Maar op een gegeven ogenblik werden er in die wereld ook reacties opgewekt, namelijk wanneer haar uitslag (van achter) plotseling met een aantal graden toenam. Haar magie bestond dus uit de vergroting van de uitslag van haar derrière. Wat gebeurde er? Door een kleine wijziging in haar normale manier van voortbeweging bracht zij een totaal andere indruk bij de toeschouwer teweeg. Ik kan het u niet aanraden, want het brengt eigenaardige consequenties met zich mee. Bovendien kunt u daarmee alleen maar zeer primaire begrippen overbrengen.

Het woord geeft ons veel meer mogelijkheden omdat elk woord een associatie met zich brengt. Wanneer ik het woord nu zo intoneer, dat het afwijkt van de norm, dan geef ik daardoor een zeer bijzondere nadruk eraan. Ik maak het suggestief. Als je b.v. altijd zegt: "Ach jô, doe niet zo gek," dan zijn ze er op den duur wel aan gewend. Op het ogenblik, dat je dat verandert door een andere ruimte en klank te geven, krijg je daardoor meer aandacht. Zo kun je ook tegen iemand zeggen: Je bent gezond. De andere denkt: nou, jij hebt goed kletsen. Een logische reactie. Je kunt ook zeggen: Er is steeds meer kracht om je heen. Ik zie het. De ander: Hè, kracht om me heen! Waar, waar, waar! Suggestie natuurlijk. Nu zegt de ander: Het zou wel waar kunnen zijn. Ik voel wel wat kracht. Op dat ogenblik is er een uitwisseling mogelijk. Nu kun je kracht overdragen meer dan je zelf hebt, omdat je met z'n tweeën bent ingesteld op een kracht waarvan je beseft dat ze goddelijk is. Het is dus de afwijking van de norm; daarmee kun je wat doen.

Wat doen we verder?

Als we ons bezighouden met ritmen, dan moeten we even opletten wat er aan de gang is. Bepaalde vormen van muziek zijn misschien wel aangenaam, maar ze blijken gelijktijdig opstandig te werken. Als we merken dat iemand op een bepaalde soort muziek met spanningen reageert, zet het apparaat dan af. Of als je zelf zingt, houd je mond. Waar het mij om gaat is dit: Storende factoren door geluid maar ook door woordkeuze kunnen we vaak constateren in ons contact met anderen. Laat ons dan proberen om die invloeden te vermijden zowel in woordgebruik, stemgebruik als ook in het toelaten van muziek en ritmen in de omgeving etc. Kijk welke invloeden (dat mag muziek zijn maar ook woordkeuze of dat wat je vertelt) een ontspannende invloed hebben op de ander, terwijl je toch niet helemaal de aandacht van de ander verliest. Het laatste is belangrijk!

Als je dit ritme van spreken hebt gevonden, heb je een methode ontdekt om de ander open te stellen voor je gedachtenuitstraling. Wederom, de suggestibiliteit van de ander neemt toe en gelijktijdig is je mogelijkheid om krachten op te vangen en naar de ander uit te stralen groter. Als je ziet

dat daarop wordt gereageerd, dan maak je de ander daarvan bewust en er ontstaat weer dat opslingerings-effect waardoor je samen veel grotere krachten kunt activeren dan menselijk gezien ooit mogelijk zou zijn.

Als wij dus op deze manier gebruikmaken van de mogelijkheden van de stem, van het woord, dan is niet alleen onze invloed op anderen groter, maar we worden ons ook veel bewuster van hetgeen wij zelf zijn. Elke mens heeft bepaalde ritmen, die voor hem normaal en bepalend zijn. Die komen in zijn manier van spreken tot uiting. Er zijn mensen die een staccato-ritme hebben. Er zijn anderen die een traag, lijsig ritme hebben. Er zijn er zelfs bij die a.h.w. op blaffende toon spreken. Als u nu uw eigen ritme leert kennen, dan weet u ook wat u normaal uitstraalt naar anderen. En als u dat eenmaal weet, dan kunt u begrijpen dat die invloed niet voor iedereen even goed of aanvaardbaar is. Wie zijn eigen ritme heeft leren kennen, zal dit gemakkelijker aan anderen aanpassen en zo moduleren, indien het nodig is.

De basis van woordmagie is leren je aan te passen aan de omstandigheden. Dat betekent dus ook, dat je niet een ander benadert op een manier die onaanvaardbaar is. Er zijn zoveel van die dingen. Neem nu de reclame. Als iemand een shampoo heeft gebruikt en daarna door de regen loopt te dertelen, best. Maar als iemand dan zegt: "O, wat is mijn haar nu krullerig en zijg," dan is het effect weg. Met andere woorden: je zoudt het anders moeten doen om het juist over te brengen. Als je in plaats van dat geëxalteerde "O, wat is mijn haar krullerig en zijg" zegt "springerig en zacht", dan heb je ineens wel iets overgebracht. Waarom? Omdat de gewekte verwachting (een patroon dat door de gehele tekst en het beeld samen is ontstaan) dan wordt afgemaakt in overeenstemming met hetgeen je bij de ander hebt opgeroepen. De ander heeft dan helemaal niet het gevoel van: o, wat is dat goed, maar: wat doen die mensen. En dan moet je dat afmaken door te vertellen wat er aan de hand is.

Op het ogenblik, dat wij ontdekken dat wij aan een ander iets mededelen op een manier die niet past bij wat er in de ander leeft, moeten wij ons bezinnen. Wij moeten desnoods onze mededeling tijdelijk inhouden, totdat we het gevoel krijgen dat wij aan het verwachtingspatroon van de ander kunnen beantwoorden.

Als het gaat om een communicatie of om een emotie, dan moeten we juist een schok veroorzaken waardoor de ander in zijn gevoelens wordt getroffen en gaat reageren.

Denk nooit, dat het in woordmagie alleen maar belangrijk is om mensen instemmend en harmonisch wakker te roepen. Het is beter om iemand in opstand te brengen tegen hetgeen u zegt en de manier waarop u het doet dan om hem onverschillig te laten. Wat wij in de woordmagie voornamelijk en altijd moeten vermijden is een gelijkmatigheid waardoor geen reactie wordt gewekt.

Wat kunnen we nog in het kort zeggen over woordmagie?

1. Kies uw woorden in overeenstemming met het gevoel dat u wilt uitdrukken en de reacties die u van de ander kent of eventueel verwacht.
2. Kies uw ritme en intonatie in overeenstemming met de ander, maar zo dat u dit zelf nog als normaal en natuurlijk kunt ervaren. Dit garandeert de beste overdracht zowel van suggestie als van krachten.
3. Wanneer u zich richt tot de sferen, dan gaat het niet om de woorden maar om de uitstraling. Kies daarom geen woorden waarmee u een bepaalde wereld of sfeer aanroept, maar eerder die woorden, ritmen en klanken die voor u geassocieerd zijn met een bepaalde stemming die volgens u inhaerent is aan de sfeer die u wilt benaderen.
4. Als u geesten wilt oproepen, bedenk u driemaal. Als u een entiteit of een geest oproept, heeft u kans dat deze zich in eenzelf-

de gemoedsgesteldheid bevindt als u, wanneer er wordt gebeld en u onder de douche staat. Als de ander contact met u wil opnemen, dan zal hij dat wel doen. Roep dus niet op! Probeer wel een bepaalde sfeer van overeenstemming te wekken. Hierdoor krijgt u de beste contacten.

5. Verwacht niet, dat u elke geest en elke kracht uit de sferen zonder meer middels een incantatie kunt wekken. Begrijp, dat dit altijd geheel afhankelijk is van uw instelling en de manier waarop u die instelling kunt projecteren naar die sfeer; dus uw geestelijke uitstraling van dat ogenblik.

Dan heb ik nog dit te zeggen: Aangezien er in de wereld op een soms wat wonderlijke manier van woordmagie nogal eens **misbruik** wordt gemaakt, probeer voor uzelf te begrijpen hoe woordmagie werkt. Probeer het zelf een paar keer. Als u er een paar maal mee heeft gewerkt, zult u het bij anderen gemakkelijker onderkennen. Dit betekent, dat u de beïnvloedingen die u niet wenst gemakkelijker kunt afwijzen.

-:-

I N T O N A T I E.

Als je een woord spreekt, zeg je meer door de manier waarop je het zegt dan door wat het woord pretendeert te zeggen. De intonatie is de klank, het ritme en de betekenis waardoor je de gevoelens overdraagt, die het woord pas zijn werkelijke betekenis geven.

De juiste intonatie is het afstemmen van je eigen wezen. Het is gelijktijdig responsen mogelijk maken en wekken bij anderen. Het is een scheppen van een sfeer waarin grote krachten kunnen werken en waarin jij die grote krachten kunt aanvaarden zonder tevens in moeilijkheden te geraken.

De juiste intonatie vinden is een kunst. Het gaat niet altijd zo spontaan als je zoudt willen. Toch is het erg belangrijk dat je de sfeer die je in je beleeft, de kracht die voor jou op dit moment begeerlijk en noodzakelijk is tot uitdrukking weet te brengen.

Vergeet één ding niet: Als je een woord verkeerd zegt, zul je daardoor vaak iets anders bereiken dan je wilt. Daarom is het goed om overlegd te intoneren. Daarom is het goed om de harmonische principes, die de gehele kosmos beheersen (zeker ook in het gebruik van je stem, je gebaren en in de keuze van je woorden) mede tot uiting te brengen. Want wie de juiste trillingen schept, schept de mogelijkheid tot de juiste responsen. En wie de juiste responsen vindt, kan daarin vaak krachten ervaren die hoger zijn dan iets wat hij zelf ooit had kunnen opwekken.

:--:~: